

Cartea Vieții

Cartea Vieții

Întâi să îți spun ce nu înseamnă ștergerea din Carte. A fi șters nu înseamnă că cineva își pierde mântuirea. Există multe versete care arată clar că mântuirea nu se poate pierde. Ea este tot atât de desăvârșită ca lucrarea Domnului Isus la cruce și nu putem să o pierdem deoarece nu ne este încredințată nouă. Aici trebuie să înțelegi că există trei aspecte ale mântuirii, după cum sunt trei părți ale ființei noastre (vezi 1 Tesaloniceni 5.23).

Mântuirea duhului – este echivalentă cu nașterea din nou – este ceea ce aduce în cel credincios o făptură nouă din Dumnezeu, o făptură incoruptibilă în sine și care va moșteni promisiunile Domnului Isus. Pentru a primi această nouă ființă se cere doar credință, care este și ea un dar de la Dumnezeu. Numai aceasta! Potrivit cu Efeseni 2.8: mântuire prin har, prin credință!

Mântuirea sufletului – (vezi 1 Petru 1.9) este un rezultat al vieții de credință, o finalitate a ei. Este mântuirea în sens de transformare după chipul Domnului (2 Corinteni 3.18) în aspecte practice de viață. Aceasta mântuire a sufletului trebuie dusă la capăt „în frică și cutremur” (Filipeni 2.12). Este acel aspect al mântuirii care privește izbăvirea, nu de păcate, ci de păcat ca putere dominatoare în viață, izbăvire de „eu”, în ultimă instanță izbăvire de propria voință. Deși aceste aspecte sunt tratate pe larg în multe texte din Noul Testament și ilustrate în situații și personaje ale Vechiului Testament, totuși nu greșim dacă spunem că textul fundamental care tratează subiectul este Romani 7 și 8 prima parte.

Mântuirea trupului – se va manifesta la venirea Domnului, prin transformare pentru cei în viață și prin înviere pentru cei adormiți.

În toate aspectele mântuirii, Domnul Isus este direct implicat, iar pierderea unuia dintre cei credincioși ar fi o nedesăvârșire a lucrării Sale, lucru pe care sigur nu îl putem admite. Domnul Însuși admite că nimeni nu ne va smulge din mâna Lui (ce ridicol ar fi ca cineva să sugereze că nimeni nu ne va smulge, dar putem să ne smulgem noi ...). Mântuirea noastră implică în cel mai înalt nivel Persoana și lucrarea Domnului, așa încât „chiar dacă noi suntem necredincioși, El rămâne credincios pentru că nu se poate tăgădui singur” (2 Timotei 2.13).

Este important acum să remarcăm un lucru: dintre cele trei aspecte ale mântuirii numai cel al mântuirii sufletului este prezentat ca un proces îndelung și în care omul are o responsabilitate înaintea lui Dumnezeu. Harul mântuirii (duhului – nașterea din nou – viața veșnică) l-am primit „atunci când am crezut”. Nemurirea, neputrezirea este un proces care are loc la venirea Domnului „într-o clipă, o clipeală din ochi”. Dar în ceea ce privește transformarea după chipul Domnului, manifestarea caracterului Său în viața practică, aceste lucruri necesită timp și sânguință din partea celui credincios. El face acestea nu pentru a ajunge în cer, ci că unul care are aceasta certitudine. Asa ne învață Domnul în Ioan 14. El spune că avem un loc asigurat și stim cine este Acela care ni-l pregătește. De aceea, să dovedim că Îl iubim, păzind poruncile Lui – poruncile Lui fiind suma tuturor îndemnurilor practice din Scriptură cu privire la umblarea celui credincios călcând pe urmele Domnului Isus.

După această lungă introducere aș vrea să tragem o prima concluzie: mântuirea este sigură pentru că depinde de El și nu de mine. Ceea ce ține de mine este doar străduința de a fi tot mai mult asemenea Lui – străduință care nu înseamnă decât a renunța conștient și permanent la propria voință pentru a fi călăuzit de Duhul Sfânt în fiecare clipă din viață. De modul cum ne achităm această responsabilitate depinde răsplătirea pe care o vom primi (2 Corinteni 5.10), mântuirea, în sensul de a ajunge în cer, fiind sigură chiar și pentru credinciosul care (ipotetic) nu ar primi răsplătire (1 Cor. 3.15).

Acum, câteva cuvinte despre Carte, Cărți. Exista mai multi termeni:

Cartea Ta (Exod 32.32, Ps. 139. 16)

Cartea Vieții (Apocalipsa 20.15)

Cartea Vieții Mielului (Apocalipsa 13.8)

Cărți cu faptele oamenilor (Apocalipsa 20.12) F

Fără să fi căutat în toate locurile în care acest subiect este menționat, aș vrea să scot în evidență câteva, alături de explicațiile pe care le-am găsit referitor la ele.

Exod 32 ne prezintă două dificultăți, una legată de cererea lui Moise, cealaltă în legătură cu răspunsul lui Domnului. În cea dintâi privință prefer să transcriu un citat al unui frate binecunoscut, acum la Domnul: „Moise, plin de zel pentru popor, dar dând la iveală limite în înțelegere, comportându-se într-un mod pe care Dumnezeu l-a permis pentru învățătura noastră, propune poporului să încerce, urcând din nou pe munte, a obține ispășire pentru păcatul lor. În privința acestei mijlociri pe care el urma să o facă, se exprimă cu „poate”. El cere lui Dumnezeu să-l șteargă din Cartea Sa, decât să vadă pe popor fără putință de a fi iertat. Dar Dumnezeu refuză; și chiar dacă în urma mijlocirii lui Moise, poporul este cruțat și așezat sub căile răbdării și îngăduinței Sale, totuși fiecare israelit rămânea sub povara responsabilității înaintea lui Dumnezeu, rămânea sub lege. Astfel, Dumnezeu spune că pe cel care a păcătuit, pe acela îl va șterge din Carte.”

Prin urmare medierea lui Moise a avut valabilitate în sensul acesta: ca Dumnezeu, în suveranitatea Sa, să ierte poporul și să-l readucă sub guvernarea Sa, o guvernare ale cărei principii le vom vedea mai apoi în descrierea Scripturii. Dar aceasta mediere nu putea ispăși păcatele israelitilor, astfel încât ei să fie la adăpost de efectele și de sabia legii (de aceea, aceasta revelație a lui Dumnezeu, deși arată un Dumnezeu plin de bunătate, este numită de apostolul Pavel „o slujbă a morții și a condamnării” – 2 Corinteni 3.3, 7.9. Pentru că atât timp cât poporul era încă sub lege, cu cât Dumnezeu era mai bun, cu atât poporul era mai vinovat). Moise primește porunca de a conduce poporul la locul rânduit

și i se spune că un înger va merge înaintea lor.

Remarcăm în fața acestor lucruri marea diferență dintre lucrarea lui Moise și cea a scumpului nostru mântuitor. Hristos coboară din locul locuinței sale, din sânul tatălui, pentru a face voia Sa. Și, deși a ținut legea (în loc să sfărâme tablele ei – semne ale legământului dintâi în fața exigențelor cărora omul era total incapabil), El poartă totuși pedeapsa pentru încălcarea ei. Apoi, odată împlinită ispășirea, se întoarce în cer, nu cu un trist „poate” pe buze, care s-ar fi topit repede în fața sfințeniei lui Dumnezeu, ci cu însuși sângele Său scump, semn al ispășirii împlinite și al statornicirii noului legământ. Iar valoarea acestui sânge nu putea fi îndoielnică în fața Dumnezeului înaintea Căruia era prezentat.

Rămâne o problemă aparent nerezolvată încă, în contextul discuției noastre, și anume afirmația că cel care a păcătuit va fi șters din Carte. Cartea Vieții aici este simplu, termenul folosit pentru registrul în care sunt înscrise cei vii care trăiesc. Există deci o carte în care sunt scrise toți cei care sunt vii fizic. Din această carte numele poate fi șters în sensul că persoana respectivă moare. Acesta e sensul versetelor din Exod 32 și Ps 69.28.

A fi șters din această carte înseamnă a muri fizic, ca o consecință a judecății lui Dumnezeu fie asupra celor care păcătuiseră în pustiu (Exod 32) fie asupra celor care L-au răstignit pe Domnul Isus (Ps. 69) – toți acei iudei care refuzând harul își atrag pedeapsa aspră a legii. Ei nu numai că sunt ștersi din cartea vieții fizice (în varianta grecească a Vechiului Testament se folosește termenul de „carte a celor în viață”) dar nu sunt nicidecum înscrise în cartea vieții eterne împreună cu cei drepti (Ps. 69.28). Să mai remarcăm un aspect, și anume: cartea vieții fizice pe pământ este numită și cartea lui Dumnezeu „Cartea Ta” (Exod 32, Ps. 139.16).

Cartea vieții eterne (sau cartea vieții Mielului) este registrul în care sunt scrise totii cei care au prin credință viața eternă (lucru valabil pentru toți credincioșii din toate timpurile, în virtutea lucrării Domnului de la cruce). Din această carte nimeni nu poate fi șters. Deci, când citim „cartea vieții”, trebuie din context să înțelegem dacă este vorba de cartea vieții fizice (Exod 32.33, Ps. 139.16, Ps. 69.28) sau dacă e vorba de cartea vieții eterne (Filipeni 4.3, Apoc. 22. 12, 15).

În Daniel 12.1 găsim și o altă „carte”, fără alt cuvânt care să o descrie, acolo fiind vorba de rămășița credincioasă a lui Israel. Mai este menționată o carte în Ps. 40 – este cartea planului lui Dumnezeu. Același lucru este reluat în Evrei 10 – sulul cartii.

În Apocalipsa găsim menționate și alte cărți – se folosește pluralul. Acolo sunt înscrise faptele celor morți, nemântuiți. Morții nemântuiți vor fi judecați după faptele lor. Aceste fapte sunt rele – pentru că au iubit mai mult întunericul decât lumina (Ioan 3.19) – iar Dumnezeu este drept să-i trimită în iad. Se mai face însă o verificare – ca o confirmare – arătându-se că numele lor nu sunt scrise în cartea vieții. Aceasta înseamnă că cei necredincioși nu vor primi o pedeapsă în funcție de faptele lor, ci doar datorită faptului că nu au primit viața eternă în dar.

Unii oameni încă stau în dubiu – că și Pilat odinioară – „ce să fac cu Isus, care se numește Hristos?”. La o astfel de întrebare trebuie să răspundem fiecare personal. Scriptura îndeamnă: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta”; iar pentru noi cei credincioși: „sfințiți în inimile voastre pe Hristos că Domn”. Dacă El este mântuitorul tău (aceasta o știe Dumnezeu conform 2 Timotei 2.19 și o știi și tu personal – Romani 8. 16, 16) se cuvine să-i dai întâietate absolută în inima ta, acolo de unde ies izvoarele vieții. Aceasta înseamnă să-L sfințești ca Domn.

Și încă un lucru: El ne poate tăgădui – în ceea ce privește mărturia noastră pentru El în această lume; dar nu ne va refuza niciodată accesul în cer pentru că nu Se poate tăgădui pe Sine. Aceasta este sensul textului din 2 Timotei 2.11-13.

Când mărturia poporului Israel era falimentară, când Daniel nu avea nici un argument pentru a cere restaurarea națiunii, i-a mai rămas prin credință un singur lucru de spus: „pentru Tine” (Daniel 9.19). Esența, motivația și siguranța mântuirii noastre nu se găsesc la noi ci la El. Iar dacă obișnuim să scriem El cu „E” mare, atunci adu-ti aminte ce spune Pavel: „știu în Cine am crezut”.

clickbible.org